

[Bjerring.]

særlig alle de, der er ramt af Erhvervskrise og Arbejdsløshed, med Spænding ser hen til, hvorledes dette Lovforslag vil blive modtaget i den høje Rigsdag, og jeg skal anbefale dette Lovforslag til velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

C. O. Pedersen: Det Lovforslag, der her foreligger, er i og for sig ikke noget nyt. Forslag fra den nuværende Regerings Side om Bortfald af Fattighjælps Virkninger har vi jo set saa mange Gange, at Forslaget her ikke er nogen Overraskelse. Rigsdagen har ogsaa gentagne Gange vedtaget saadanne Love, hvorved Fattighjælp blev eftergivet. Jeg mindes i hvert Fald to Gange i de Aar, jeg har været her. Den ene Gang var ved 10-Aars-Festen efter Genforeningen, og det forekommer mig ogsaa, selv om jeg ikke husker det nøjagtigt, at vi paa Forfatningens 75 Aars-Dag vedtog en saadan Lov. Men jeg har det Indtryk, at hver Gang Rigsdagen er gaaet med til en saadan Eftergivelse, har det været ved en eller anden festlig Lejlighed. Jeg erindrer ikke, at Rigsdagen saadan uden videre har vedtaget Bortfald af Fattighjælps Virkninger. Man har ændret Betingelserne — det gjorde vi for et Par Aar siden, maaske var det i Fjor —, men jeg erindrer ikke, at man har vedtaget en saadan Eftergivelse uden ved en eller anden festlig Lejlighed, og ved dette Forslags Forelæggelse er der jo ikke en Gang saa megen festlig Lejlighed som Socialministerens egen Fødselsdag. Det kan være meget rart saadan at forelægge et Forslag, om hvilket man med Sikkerhed ved, at det ikke kan vedtages, for det bør Socialministeren vide, at dette Forslag kan under ingen Omstændigheder vedtages, i hvert Fald ikke med Venstres Stemmer.

Socialministeren begrundede sit Forslag med Krisen og med Arbejdsløsheden, og saa siger Socialministeren, at de forhaandenværende Bestemmelser er utilstrækkelige til, at disse Forhold nu kan ordnes paa forsvarlig Maade. Men nu er det jo ikke mere end et Par Maaneder siden — det ved Socialministeren godt —, at vi vedtog en ny Arbejdsløshedslov, hvor vi fra vor Side netop forlangte gennemført Foranstaltninger af en saadan Karakter, at den Slags Dobbeltforsørgelse, som vi indtil det Tidspunkt havde gennem Hjælpekassen, hørte op. Nu kommer Ministeren her et Par Maaneder efter og forlanger, med Krisen og Arbejdsløsheden som Begrundelse, i Virkeligheden gennemført en ny Hjælpekasseordning, for andet er det jo ikke, der

er Tale om: Ministeren kalder til Live igen den Hjælpekasseordning, som vi har strøget ved § 20 i Arbejdsløshedsloven. Nu siger Ministeren, at det er Krisen, som bringer Folk i Arbejdsløshed, og denne Arbejdsløshed bringer dem bagefter paa Fattigvæsenet. Ja, jeg indrømmer naturligvis, at Krisen er et medvirkende Moment, det falder mig ikke ind at benægte det, men paa den anden Side vil jeg sige, at de meningsløse Fagforeningstariffer, vi har, bringer ogsaa Folk paa Fattigvæsenet, ganske vist ikke dem, der har Arbejde, men en hel Del af deres Kolleger, som intet Arbejde har, fordi Tarifferne er for høje. Det er da noget, alle Mennesker ved, at vi her i København har Tariffer f. Eks. i Byggefagene, som medfører en Pris paa Lejligheder, som ingen Mennesker kan betale. Resultatet maa selvfølgelig blive Arbejdsløshed i et Omfang, som vi ellers ikke vilde kende, og den næste Følge deraf er, at en Del kommer paa Fattigvæsenet, naar Understøttelsen ikke strækker til. Men der vil jeg sige lige rent ud, at vi har ikke i Sommer vedtaget denne Arbejdsløshedslov med dens § 20 for nu, to eller tre Maaneder efter, at gaa bort fra det, vi den Gang vedtog, og selv om jeg godt ved, at Ministeren har været meget large med Hensyn til Fortolkningen af, hvor langt den midlertidige Arbejdsløshedsunderstøttelse, vi fik i Sommer, kunde bruges, vil jeg alligevel fraaade Ministeren at fortolke alt for meget med Hensyn til den varige Arbejdsløshedslov. Den har ikke — det ved Ministeren ogsaa nok selv — saa stor en Spændvidde. Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den nok skal blive fortolket med saa vide Grænser som paa nogen Maade muligt, ellers skulde jeg kende Socialministeren daarligt; men der er dog heldigvis der trukket Grænser af en saadan Beskaffenhed, at denne Dobbeltforsørgelse ikke kan finde Sted undtagen i ganske særlige Tilfælde, ved Sygdom og den Slags. Jeg fraaader Socialministeren i Fremtiden at fortolke denne Paragraf saaledes, at vi vender tilbage til det gamle System ad Omveje. Det er det han nu forsøger her. Han tør naturligvis ikke saadan uden videre fortolke den, saaledes som han har fortolket den midlertidige Lov, det ved jeg godt — jeg har nok set Socialministerens Erklæringskrig —, men det nytter heller ikke Ministeren at ville forsøge det ad en Omvej, vor Tilslutning faar han ikke. Nu ser jeg nok, at Ministeren har et Trækplaster. Ministeren siger, at dette gælder ikke bare de arbejdsløse blandt Lønarbejderne. Nej, siger han, det er saa